

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 18 de març de 2013 sobre L'HIVERN DEL COMISSARI RICCIARDI, de Maurizio de Giovanni:

Generalment, la novel·la de De Giovanni ha agradat al Grup, i els lectors que l'han llegida sencera confessen que no els faria res continuar llegint la sèrie Ricciardi, perquè els ha interessat el personatge i l'obra en el seu conjunt.

Se n'han valorat globalment les pinzellades romàntiques que impregnen el text i, també, l'aportació dels aspectes sobrenaturals, que donen al protagonista i al que l'envolta un to de misteri que encurioseix, tot i que hi ha hagut també lectors que aquest acostament als fets o a les facultats extrasensorials no els ha acabat pas de convèncer.

En la part formal de l'obra s'ha lloat el llenguatge emprat, agradable, entenedor i també amb qualitat literària, ja que el llibre presenta unes descripcions ben polides i un entreteniment en el detall que rarament es troba en la literatura de sèrie negra. S'ha parlat d'alguns errors de la traducció o de l'edició que s'haurien pogut evitar.

Els personatges de *L'hivern...* es van trobar summament interessants, des del protagonista, Ricciardi, un home sec, més aviat dur, sempre turmentat, que es permet tractar amb descortesia molta gent que l'envolta, però que es desfà com un terròs de sucre només amb la contemplació platònica d'una veïna sublimada, fins a la vídua bella i agressiva, ansiosa d'amor i íntimament ferida pel rebuig expressat pel seu marit, el tenor assassinat, o el bariton que sembla maleït per un destí fatal, personatges gairebé (o sense gairebé) trets d'una òpera tant o més dramàtica que les dues referides en la novel·la.

Argumentalment, l'obra no dóna excessives pistes de cap a on s'anirà a parar, fet que propicia l'especulació del lector. La novel·la fa una anàlisi profunda de la realitat mentre desenvolupa una trama ben construïda, que tant combina situacions de profunda duresa com d'un romanticisme gairebé al límit.

L'autor fa servir típics recursos de novel·la policíaca, com les sabates brutes, les tisores que pengen d'una bata, que al seu torn és més ampla del compte, etc.; també distreu el lector amb algun personatge excessivament sospitós, i tot plegat dóna com a resultat una gran representació operística molt ben explicada, un autèntic drama passional amb crims inclosos.

Un dels pocs retrets que se li han fet a l'obra és que el fet polític del feixisme només hi està tocat lateralment, amb alguns detalls de denúncia social i de suau contestació al règim, però sense una descripció a fons del fenomen, que en tractar-se de la vida d'un policia es troba a faltar, atesa la impregnació a tots els nivells, i més en els oficials, que la doctrina mussoliniana va tenir en la Itàlia de la dècada de 1930.

És de justícia dir que la novel·la ofereix un esforç literari i estilístic que la col·loca en un nivell superior a les obres comparables de la literatura negra italiana del tombant de segle XXI.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

- *El guepard / El gatopardo*, de Giuseppe Tomasi di Lampedusa

(Dilluns, **15 d'abril** de 2013, a les 7 de la tarda)